

Kelemen Györgyné

Kis csillag

Egyszer álmomban meglátogatott egy kis tündér,

A szárnyai a sötétben színesen csillogtak,

Kinek hangja selymesen lágy és gyengéd.

Én már túl voltam a sokadik szemműtéten,

Veszni látszik reményem s hitem,

Vajon látni fogok úgy, mint régen.

Menj ki, mikor csillaggal teli a végtelen tér,

S válasz magadnak egy szerencse csillagot,

S míg fent ragyog, addig a remény, veled él.

Másnap kimentem s kinéztem egy csillagot,

Nem nagyot választottam, hanem egy kicsit,

Ám a csöpp csillag oly szépen ragyogott.

Kértem, látni úgy szeretnék, mint rég,

De egyáltalán nem történt semmi,

Látásom maradt rossz, mint rég.

Ragyog hát ragyogj édes csillagom!

Míg Te ragyogsz a reményt, el nem hagyom!

Ragyogj hát édes kicsi csillagom!

Kórházban feküdtem, s kitekintettem az éjszakába,
Az én kicsi csillagom ott ragyogott a sötétségben,
Ám a szomszédoknak nincsen csillaga, mindhiába.
Nem láthatja ő már, hogy ragyog fényesen szüntelen,
Nem lát! Minden az ürességgel teli semmibe veszett,
Tekintete olyan akár a nincstelen végtelen.
Ragyog hát ragyogj nékem még édes csillagom!
Míg Te ragyogsz a reményt el nem hagyom!
Ragyogj hát édes kicsi csillagom!

Míg fent ragyogsz van hitem, reményem,
Mert látlak, ahogy szüntelen ragyogsz,
Te vagy az én felbecsülhetetlen kincsem.
S, ha egyszer fényed örökre elvész,
Már nem szorongat a kínzó félelem,
Mert van nekem itt lent egy erős kéz.
Ragyog hát ragyogj drága édes csillagom!
Míg Te ragyogsz a reményt el nem hagyom!
Ragyogj hát édes kicsi csillagom!

Egyetlen földi szerencse csillagom egy Apóka,
Nem mesebeli szép tündérke vagy angyalka,
Inkább szeretettel teli, hatalmas szívű Apóka.
Én sem vagyok menyecske, inkább már Anyóka,
Nekem Ő örökké fiatal, figyelmes legény marad,
Vezet, mindenhol velem van, fogja a kezem azóta.
Ragyog hát ragyogj nekem örökké édes csillagom!
Míg Te ragyogsz a reményt el nem hagyom!
Ragyogj hát édes kicsi csillagom!